

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: 29Cb/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7120204594
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Hajdu
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2025:7120204594.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudcom Mgr. Jozefom Hajdu v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, práv. zast.: GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným : 1. A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. X, XXX XX E., 2. F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX E., o zaplatenie 11 534,61 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu voči žalovanému v 1. a 2. rade zamietá.

II. Žalovanému v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Predmet sporu :

2. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 05.04.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v 1., 2. rade a H. G., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX E. (pôvodne žalovaného v 2. rade) na zaplatenie istiny vo výške 11 534,61 eur spolu so zmluvným úrokom ku dňu 25.07.2015 vo výške 1.274,83 eur, s úrokom z omeškania ku dňu 25.07.2015 vo výške 170,90 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % p. a. istiny vo výške 11 534,61 eur od 26.07.2015 do zaplatenia a spolu s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 337,39 eur s tým, že plnením jedného z týchto žalovaných zaniká povinnosť plnenia ostatného žalovaného až do výšky poskytnutého plnenia. Zároveň žalobca žiadal, aby boli žalovaný zviazaný na náhradu trov právneho zastúpenia s tým, že plnením jedného zaniká povinnosť plnenia ostatného žalovaného až do výšky poskytnutého plnenia.

3. Skutková a právna argumentácia žalobcu :

4. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným v 1. rade a A. F. C., I. J., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, bytom: E. K. X, XXX XX E. (ďalej len „F. C.“) uzavrel zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 802/4472/1998, na základe ktorej bola žalovanému v 1. rade a F. C. poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 16 596,96 eur (pôvodne 500 000,- Sk) (ďalej len „Zmluva o podpore“) a nenávratný príspevok vo výške 4 979,09 eur (pôvodne 155 000,- Sk) pri základnej úrokovej sadzbe 3 % p.a. s dobou splatnosti 30 rokov.

5. Podľa článku VII. bod 7.1. zmluvy o podpore návratnosť poskytnutého úveru bola zabezpečená ručením tretích osôb a to žalovaného v 2. rade a H. G.. Ručiteľia sa zviazali uspokojiť záväzok dlžníka voči fondu a to v celosti, alebo jeho nesplatenej časti vrátane jeho úroku, ako aj nenávratného príspevku, ak dlžník zvlášť hrubým spôsobom porušil ustanovenia zmluvy a ak dlžník neuspokojí na osobitnú

písomnú výzvu pohľadávku fondu. V zmysle článku VII. bod 7.2. zmluvy podpísaní ručiteľia ručia za celý dlh spoločne a nerozdielne fondu a to po celú dobu až do splatenia úveru.

6. Na majetok dlžníčky F. C. bol dňa 25.07.2015 vyhlásený konkurz. V nadväznosti na uvedenú skutočnosť sa žalobca v podanej žalobe odvolával na § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“), v zmysle ktorého nesplatené pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa od vyhlásenia konkurzu až do zrušenia konkurzu považujú za splatné, ak tento zákon neustanovuje inak. Na základe uvedeného splatnosť pohľadávky žalobcu nastala dňa 25.07.2015.

7. K preukázaniu vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v 2. rade a H. G. žalobca poukázal na úpravu ručiteľských záväzkov v Obchodnom zákonníku. Zákonnou podmienkou domáhania sa plnenia od ručiteľa je skutočnosť, že dlžník nesplnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Táto výzva nie je potrebná v dvoch výnimkách, pričom jednou z nich, na ktorú sa odvoláva žalobca, je situácia keď je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní. Obchodný zákonník priamo uvádza ako príklad nepochybnosti o nesplnení záväzku vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Žalobca poukazuje na to, že po vyhlásení konkurzu na dlžníka ručiteľ vystupuje voči veriteľovi ako prioritný dlžník a subsidiarita ručenia sa stráca. Vyhlásením konkurzu na majetok F. C. sa stala splatná pohľadávka žalobcu voči obom pôvodným dlžníkom, vzhľadom na to, že ide o spoločný záväzok. Pohľadávka sa stala splatná rovnako aj voči obom ručiteľom, keďže inštitút ručenia sa vyznačuje akcesoritou a práve z jej charakteru vyplýva, že existencia záväzku ručiteľa je existenčne závislá od hlavného záväzku – ak nastane splatnosť pohľadávky, ktorej splnenie ručiteľ zabezpečuje, splatnosť má účinky aj voči osobe ručiteľa. Žalobca prihlásil svoju pohľadávku v konkurze, ktorý je vedený pod sp. zn. 31K/40/2015 na Mestskom súde Košice a v ktorom je v súčasnosti ustanovený správca konkurznej podstaty JUDr. Gabriel Šoltés. Pohľadávka nebola správcom popretá, avšak nárok žalobcu v konkurze doposiaľ nebol uspokojený.

8. Na podporu svojich tvrdení a uplatneného nároku v konaní predložil súdu históriu splácania dlhu žalovaného v 1. rade do dňa 24.07.2015.

9. Žalobca je toho názoru, že pri zmluve o úvere nejde o čiastkové plnenia, pri ktorých sa splátky premlčujú samostatne podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale jedná sa o jedno plnenie aj keď bolo plnenie dohodnuté v splátkach a preto za lehotu splatnosti pohľadávky považuje lehotu na splatenie celého úveru. V danom prípade premlčacia doba začína plynúť po lehote splatnosti celého úveru. Zároveň poukázal na to, že úroky, na ktoré je dlžník zaviazaný pri zmluve o úvere sú súčasťou peňažného záväzku a preto omeškaním s plateným týchto úrokov vzniká veriteľovi právo na úroky z omeškania. V tomto prípade sa nejedná o tzv. úroky z úrokov. Žalobca požaduje úroky z omeškania v sadzbe 9,05 % p. a. a popritom náklady spojené s uplatnením pohľadávky.

10. K povahe záväzkového vzťahu, ktorý vznikol medzi stranami na základe zmluvy o podpore žalobca uviedol, že keďže sa jedná o zmluvu o úvere, ktorá je uvedená v § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka ako absolútny obchod, zmluva sa spravuje Obchodným zákonníkom. Na podporu tohto tvrdenia sa v konaní odvolával na viaceré rozhodnutia súdov vyššej inštancie – uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/120/2010 zo dňa 29.03.2012, KS PO sp. zn. 9Co/61/2016 zo dňa 29.06.2017, KS PO sp. zn. 19Co/128/2016 zo dňa 29.06.2017, KS ZI 9Co/277/2016 zo dňa 26.01.2017 a ďalšie.

11. Skutková a právna argumentácia žalovaného v 2. rade :

12. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 04.08.2020 potvrdil existenciu zmluvy o poskytnutí podpory uzavretú medzi žalobcom, žalovaným v 1. rade a F. C. vo forme úveru a nenávratného príspevku. Uviedol, že ho žalovaný v 1. rade pri podpise zmluvy ubezpečoval, že sa jedná iba o formalitu, že si bude svoje povinnosti riadne plniť a že žalovaný zdôraznil, že ručenie bude len dočasné a po skolaudovaní stavby v súvislosti s ktorou bol poskytnutí úver bude zriadené záložné právo v prospech žalobcu a ručenie sa tým zruší. Uvedením vyjadrením žalovaný v 2. rade potvrdil existenciu uzavretej zmluvy aj ručiteľského záväzku. Ďalej vo vyjadrení uvádza, že podľa informácií, ktoré mu boli poskytnuté, žalobca odstúpil od zmluvy dňa 16.03.2017. Voči uplatnenému nároku žalobcu preto vzniesol námietku premlčania a z uvedeného dôvodu považuje uplatnený nárok za nedôvodný.

13. Replika žalobcu :

14. Žalobca v nadväznosti na argumentáciu žalovaného v 2. rade poukázal na uzatváranie zmluvy o podpore, a skutočnosť, že ručiteľia svojim podpisom potvrdili, že sa s obsahom zmluvy oboznámili, že jej porozumeli a že sú si vedomí svojej povinnosti splniť dlh ak ho nesplní dlžník. Tvrdenie že žalovaný v 1. rade utvrdil žalovaného v 2. rade o dočasnosti ručenia považuje žalobca za irelevantné. K nezriadeniu záložného práva na zabezpečenie pohľadávky uvádza, že nikdy nemal prostriedky, ktorými by nanútil splnenie tejto zmluvnej povinnosti, naopak zabezpečiť zriadenie záložného práva v prospech žalobcu mohol zabezpečiť žalovaný v 3. rade. Zároveň uvádza, že žalovaný v 2. rade mal zákonné právo požiadať od žalobcu aktuálny stav splácania záväzku zo strany žalovaného 1. ako pôvodného dlžníka, avšak bol pasívny a svoje právo nikdy nevyužil.

15. Skutková a právna argumentácia žalovaného v 1. rade a 2. rade :

16. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 14.12.2020, v ktorom voči uplatnenému nároku vzniesol námietku premlčania a z uvedeného dôvodu považuje uplatnený nárok za nedôvodný.

17. Žalovaný - H. G. sa k podanej žalobe vyjadril, že nemá žiadne výhrady, protinávrhy, iné pripomienky ani doplňujúce informácie.

18. Vyjadrenie žalobcu a návrh na zmenu žaloby :

19. Žalobca podaním zo dňa 03.03.2023 doručil súdu odstúpenie od zmluvy o podpore zo dňa 16.03.2017 spolu s doručenkou od žalovaného v 1. rade a zároveň aj poslednú výzvu pred odstúpením od zmluvy o úvere zo dňa 07.07.2015, ktorou vyzval žalovaného 1., aby v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy doručil potrebné podklady pre riadne splnenie povinnosti ohľadom zriadenia záložného práva k financovanej nehnuteľnosti v prospech žalobcu. Uvedenú povinnosť si žalovaný v 1. rade nesplnil. Predmetná výzva bola pred odstúpením od zmluvy o úvere zasielaná žalovanému v 2. rade a H. G., k čomu žalobca taktiež predložil doručky. Následne žalobca pred odstúpením od zmluvy zaslal všetkým žalovaným aj mimoriadnu výzvu zo dňa 26.10.2016. K zriadeniu záložného práva podľa zmluvy nedošlo. Žalobca vyzýval žalovaných na úhradu dlhu a to výzvou zo dňa 22.01.2020. Žalovaní boli k dátumu odstúpenia od zmluvy o podpore v omeškaní s úhradou 32. mesačných splátok, čím došlo k splneniu podmienky ustanovenia článku VII. bod 4. zmluvy o podpore oprávňujúcej žalobcu k odstúpeniu od Zmluvy o podpore. Žalobca predložil súdu potvrdenia o doručení odstúpenia od zmluvy všetkým žalovaným a k námietke premlčania sa vyjadril nasledovne. Žalovaný 1. si odstúpenie od zmluvy o úvere neprevzal v odbernej lehote, a táto sa následne žalobcovi vrátila dňa 10.04.2017. Od uvedeného dátumu vrátenia zásielky začala plynúť podľa žalobcu aj samotná premlčacia lehota a žaloba bola podaná súdu dňa 03.04.2020. Žalobca zároveň poukázal v súvislosti s úrokom z omeškania na § 506 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokom¹. Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Žalobca má za to, že Obchodný zákonník po odstúpení od zmluvy požaduje vrátenie nielen dlžnej sumy, ale aj úrokov ako tzv. ceny poskytnutých peňazí. Preto je opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka dlžník naďalej platil tak úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania, ktoré sú buď zmluvne dojednané, alebo zákonné. Žalobca v rámci predmetného vyjadrenia poukázal aj na zmluvnú pokutu dojednanú zmluve, v prípade naplnenia bodu 8.4 zmluvy a to vo výške 10 % z celej dlžnej sumy v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkov¹. Zmluvnú pokutu vyčíslil na sumu 1.310,26 eur.

20. Súd rozhodol o pripustení zmeny žaloby uznesením zo dňa 20.06.2023 a to v rozsahu: Žalovaný v 1. rade, žalovaný v 2. rade a H. G. (pôvodne žalovaný v 2. rade) sú povinní zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 11.534,61 eur spolu so zmluvným úrokom ku dňu vo výške 1 568,- eur a úrokom z omeškania vo výške 191,36 eur, zmluvným úrokom vo výške 3 % p. a. z istiny vo výške 11 534,61 eura od 11.05.2017 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 9,05 % p. a. z istiny vo výške 11 534,61 eur od 11.05.2017 do zaplataenia, zmluvne dohodnutú pokutu vo výške 1 310,26 eur, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 337,39 eur.

21. Súd na pojednávaní dňa 9.10.2023 rozhodol tak, že zaviazal H. G. (pôvodne žalovaného v 2. rade) na zaplatenie istiny vo výške 11.534,61 eur spolu so zmluvným úrokom ku dňu vo výške 1 568,- eur a úrokom z omeškania vo výške 191,36 eur, zmluvným úrokom vo výške 3 % p. a. z istiny vo výške 11 534,61 eura od 11.05.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9,05 % p. a. z istiny vo výške 11 534,61 eur od 11.05.2017 do zaplatenia, zmluvne dohodnutú pokutu vo výške 1 310,26 eur, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 337,39 eur. Žalobu voči žalovanému v 1. a 2. rade (pôvodne žalovaný v 3. rade) zamietol a priznal im voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

22. Voči uvedenému rozsudku sp. zn. 29Cb/31/2020-330 zo dňa 9.10.2023 podal odvolanie H. G. (pôvodne žalovaný v 2. rade) a to dňa 10.11.2023 a žalobca podaním doručeným súdu dňa 22.11.2023, a to proti výroku III. a IV. napadnutého rozhodnutia.

23. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru je jednoznačne zmluvou o úvere podľa ustanovenia § 497 ObZ. V Zákone o ŠFRB in concreto v ust. § 12 nie je stanovená komplexná úprava osobitnej úverovej zmluvy, ale zámer zákonodarcu bez akýchkoľvek pochybností smeroval k aplikácii všeobecnej normy definujúcej poskytovanie úveru, ktorou je v prípade zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru jednoznačne ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. A to aj preto, lebo zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru obsahuje podstatné časti zmluvy o úvere podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere uzatváraná medzi Žalobcom a Žalovanými spĺňa pojmové znaky zmluvy o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka : záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy peňažných prostriedkov, záväzok dlžníka vrátiť peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, a aj z tohto dôvodu ju nie je možné subsumovať pod tzv. spotrebiteľskú zmluvu.

24. Žalovaný v 2. rade vo svojom podaní doručenom súdu dňa 27.12.2023 uviedol, že žalobcom napadnutý rozsudok súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam hmotného práva a bol vydaný v súlade s procesnými ustanoveniami, a navrhol odvolaciemu súdu rozsudok v plnom rozsahu potvrdiť ako vecne správny.

25. Krajský súd Košice, ako odvolací súd svojim uznesením sp. zn. 3Cob/47/2024-424 zo dňa 20.03.2025 zrušil rozsudok mestského súdu Košice č. k. 29Cb/31/2020-330 zo dňa 9.10.2023 v napadnutom III. a IV. výroku a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odmietol odvolanie pôvodne žalovaného v 2. rade, t. j. p. H. G.. Zároveň žalobcovi priznal voči pôvodne žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania. V zmysle uvedeného uznesenia, úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne zistiť skutkový stav a vec právne posúdiť podľa právnych záverov odvolacieho súdu, pričom primárne bude úlohou súdu prvej inštancie posúdiť otázku charakteru daného zmluvného vzťahu, ako aj otázku premlčania a vysporiadať sa so všetkými relevantnými prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany.

26. Súd vykonal dokazovanie na pojednávaní dňa 16.9.2025, a to najmä listinnými dôkazmi predloženými v spore, predovšetkým : Zmluvou o poskytnutí podpory na základe Z. č. 124/1996 o Štátnom fonde rozvoja bývania, č. Zmluvy 802/4472/1998 zo dňa 4.2.2000 (č. l. 10 – 13), s tým, že v zmysle čl. V2. Podpísaní ručiteľia ručia za celý dlh spoločne a nerozdielne, podľa ustanovenia § 539 Občianskeho zákonníka a to po celú dobu až do splatenia úveru. Zmluva bola podpísaná v zmysle zákona č. 124/1996 o Štátnom fonde rozvoja bývania. V zmysle článku 12.3 Práva a povinnosti účastníkov sa riadia predovšetkým zákonom o Štátnom fonde rozvoja bývania. Vzájomné vzťahy sa riadia právnymi predpismi upravujúcimi všeobecne záväznými právnymi predpismi najmä Občianskym zákonníkom. Uvedenú zmluvu podpísali, tak pán B. C., žalovaný v 1. rade ako aj ručiteľia pán G. a pán G. dňom 3.2.2020, príkazom na úhradu o výške 500 000,- Sk, respektíve 150 000,- Sk zo dňa 18.2.2000 (č. l. 14), faktúrou spoločnosti HESOX s. r. o. na sumu vo výške 650 001,- zo dňa 18.2.2000 (č. l. 15), históriou pohybov na účte na č. l. 16 – 25, resp. 27 – 35, výpočtami úrokov z omeškania k 15.03.2017 k odstúpeniu od zmluvy (č. l. 26), prihláškou pohľadávky do konkurzného konania č. 31K/40/2015 na č. l. 36 – 37, výzvou na úhradu zo dňa 22.1.2020 (č. l. 40 – 42), predloženými rozhodnutiami Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/106/2018, 8Cdo/9/2019, 5Cdo/170/2018, vyjadrením žalovaného v 2. rade zo dňa 4.8.2020 a žalovaného v 1. rade zo dňa 18.12.2020, odstúpením od zmluvy zo dňa 16.3.2017.

27. Na zistený skutkový stav súd aplikoval nižšie uvedené právne predpisy :

28. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

29. Podľa § 262 ObZ : „Strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje týmto zákonom.“

30. Podľa § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo jej jednotlivé ustanovenia vylúčiť s výnimkou ustanovení § 261 a § 262 ods. 2, § 263 až 272, § 273 ods. 1, § 276 až 289, 301, 303, 304, § 306 ods. 2 a 3, § 308, § 311 ods. 1, § 312, 313, § 321 ods. 4, § 324, 340a, 340b, 341, 365, 369 až 369d, 370, 371, 376, 382, 384, 386 až 408, 408a, 444, 458, 459, 477, 478, § 479 ods. 2, § 480, 481, § 483 ods. 3, § 488, 493, 499, § 509 ods. 1, § 592, 597, § 655 ods. 1, § 655a, § 660 ods. 2 až 4, § 668 ods. 3, § 668a, 669, 669a, 672a, 675, 676 ods. 1 a 2, § 711, 720, 725, 729, 743 a 771c.

31. Podľa § 46 ods. 1 ZKR nesplatené pohľadávky a záväzky úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa od vyhlásenia konkurzu až do zrušenia konkurzu považujú za splatné, ak tento zákon neustanovuje inak; to platí rovnako pre podmienené pohľadávky, ktoré sa v konkurze uplatňujú prihláškou. Pohľadávky úpadcu spojené so záväzkom podriadenosti podľa osobitného predpisu, 1a) ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa na účely konkurzu považujú za splatné až odo dňa ukončenia prevádzkovania úpadcovho podniku správcom po vyhlásení konkurzu.

32. Podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka Veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu.

33. Podľa § 48 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. – Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „OZ“) : „Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.“

34. Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 OZ : „Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.“

35. Podľa ustanovenia § 107 ods. 1 OZ : „Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“

36. Podľa § 457 OZ : „Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.“

37. Na základe zisteného skutkového stavu s použitím vyššie uvedených právnych predpisov súd vec právne posúdil nasledovne :

38. Zo strany žalovaného v 1. a 2. rade bola v konaní vznesená námietka premlčania (č. I. 117 – 118, resp. 149) v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. – Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnkov.

39. Súd sa v prvom rade mal vysporiadať s otázkou, akú povahu mala stranami sporu uzatvorená Zmluva o poskytnutí podpory č. 802/4472/1998 (č. I. 10 – 14). V zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/9/2019 zo dňa 29.04.2020 bodu 15 uvádza : „V čase podania dovolania (október 2018) žalobcom nastolená právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolací súd ale uznesením z 29. apríla 2019 sp. zn.

4Cdo/106/2018 rozhodol v analogickej právnej veci žalobcu ŠFRB (vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 20C/331/2015) tak, že zrušil žalobu zamietajúce rozhodnutia súdov nižších stupňov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu spočíva na riešení rovnakej právnej otázky, od vyriešenie ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu aj v teraz preskúmvanej veci, teda na vyriešení otázky, či právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovanou 1/ z titulu Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru uzavretej podľa ustanovení zákona č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania z 23. mája 2000 (za vrátenie ktorej podpory ručili žalovaní 2/ a 3/), je spotrebiteľskou zmluvou, alebo sa jedná o čisto obchodnoprávny vzťah.“

40. Podľa bodov 16 a 17 vyššie uvedeného uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/9/2019 : „Dovolací súd v ostatnej označenej právnej veci dospel k záveru, že ŠFRB je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na odôvodnenie tohto záveru dovolací súd, po krátkom historickom exkurze úpravy spotrebiteľského práva vo vnútroštátnej právnej úprave a výklade relevantných ustanovení právnych predpisov, uviedol, že žalobca ŠFRB je právnickou osobou pôvodne zriadenou zákonom č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania účinným od 1. mája 1996. Tento zákon upravil podmienky pre poskytovanie podpory štátu na rozširovanie a zveľaďovanie bytového fondu a vytvoril systém ekonomickej podpory rozvoja bývania a sústredenia zdrojov pre tento účel v ŠFRB, ktorý bol ním zriadený (§ 1 ods. 1). Postavenie ŠFRB zostalo nezmenené aj po zákonných zmenách (zákon č. 607/2003 Z. z., zákon č. 150/2013 Z. z.) Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 150/2013 Z. z. je ŠFRB finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu, ktorými sú Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým sa stanovujú spoločné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde, Európskom poľnohospodárskom fonde pre rozvoj vidieka a Európskom námornom a rybárskom fonde a ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde a Európskom námornom a rybárskom fonde, a ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 1083/2006 (Ú. v. EÚ L 347, 20.12.2013). ŠFRB neposkytuje podporu vo forme úveru širokej verejnosti, ale iba vymedzenému okruhu osôb, ktoré musia mať na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, ak ide o fyzickú osobu, prípadne sídlo, ak je žiadateľom podpory právnická osoba (§ 7 zákona č. 150/2013 Z. z.). Podpora sa poskytuje za zvýhodnených podmienok upravených v zákone. Štátny fond rozvoja bývania je koncipovaný ako tzv. obrátkový fond. Znamená to, že prostriedky, ktorými disponuje, sú používané najmä na poskytovanie podpory vo forme úverov za zvýhodnených podmienok, oproti podmienkam trhovým (§ 3, § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 150/2013 Z. z.). Prostriedky fondu možno použiť aj na správu fondu, avšak len v zákonom limitovanom rozsahu (§ 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 150/2013 Z. z.). Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že žalobca ŠFRB je osobitný subjekt zriadený zákonom, prostredníctvom ktorého štát realizuje svoju bytovú politiku zákonom upravenými nástrojmi, medzi ktoré patrí aj zmluva o úvere. Jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, nevykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ale realizuje podporu štátu v oblasti bytovej politiky. Otázkou zostáva, či ŠFRB má aj v takomto prípade postavenie dodávateľa. Ako už dovolací súd konštatoval, posúdenie toho, či ide o dodávateľa je nutné vnímať aj v súvislostiach právnej úpravy a judikatúry práva EÚ. Dovolací súd v predmetnom rozhodnutí tiež poukázal na to, že ponímanie osoby dodávateľa v čl. 2 písm. c/ smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa vzťahuje (len) na zmluvy, ktoré podliehajú tejto smernici. Podľa čl. 1 bod 2. tejto smernice „Zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohôd, ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy, nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice.“ Do rozsahu tejto smernice nespádajú zmluvné podmienky, ktoré odrážajú zákonné alebo regulačné ustanovenia konkrétneho štátu. ŠFRB nemôže pri poskytovaní podpory bývania vo forme úveru uplatniť „voľnú úvahu“, ale je povinný dodržať zákonom stanovené pravidlá. Ak žiadateľ podpory splní zákonné podmienky fond je povinný s ním zmluvu za zvýhodnených, zákonom regulovaných podmienok, uzavrieť. Dovolací súd dospel k záveru, že na takto zákonom regulované zmluvy o úvere sa uvedená smernica nevzťahuje a nemožno z nej vychádzať pri výklade pojmu dodávateľa vo vzťahu k ŠFRB. Na podporu správnosti uvedeného záveru dovolací súd poukázal na to, že zákonodarca vylúčil, aby sa na ŠFRB vzťahovala osobitná právna úprava spotrebiteľských úverov upravených zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a o pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov (§ 1 ods. 3 písm. p/). Rovnako je ŠFRB vylúčený aj z právnej úpravy úverov na bývanie upravených zákonom č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 1 ods. 4 písm. i/). Žalobca je tak inštitútom sui generis, slúži ako ekonomický nástroj bytovej politiky štátu. Ochrana spotrebiteľa sa má primárne uplatniť proti nekalým praktikám dodávateľov, ktoré sa pri realizovaní podpory štátom vylučujú. Podporu zo ŠFRB možno poskytnúť len špecifickej skupine žiadateľov za zákonom stanovených podmienok, ktoré sú pre žiadateľa priaznivejšie než podmienky, za ktorých by vedel obstaráť finančné prostriedky na kapitálovom trhu. ŠFRB ako účelový fond zriadený štátom si nemôže v zmluvách o poskytnutí podpory dohodnúť podmienky, ktoré by nemali oporu v zákone. Ako už bolo konštatované dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti¹. Na základe vyššie uvedených špecifik ŠFRB nevykonáva podnikateľskú, ani obchodnú činnosť, tak ako to má na mysli náš právny poriadok. Keďže však ochranu spotrebiteľa je nutné vnímať aj v súvislostiach právnej úpravy a judikatúry práva EÚ, teda v zmysle cieľov komunitárneho práva, bolo nutné posúdiť, či ŠFRB je možné chápať ako dodávateľa v zmysle chápania tohto pojmu cez optiku komunitárneho práva. Ani v tomto prípade ale nemožno dospieť k záveru, že ŠFRB spĺňa pojmové znaky dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.“

41. Pokiaľ ide o posúdenie charakteru zmluvného vzťahu a tiež otázku premlčania nároku žalobcu, súd sa zaoberal rozhodnutiami súdov SR, ktoré sa týkali obdobných sporov, pričom ako to vyplýva z rozsudku NS SR sp. zn. 8Cdo/64/2019 z 23.9.2020, najmä z bodov 38 a 39 : „Posúdenie dovolateľom nastolenej právnej otázky vychádzalo z toho, že Zmluva o poskytnutí podpory nemala charakter spotrebiteľskej Zmluvy, čo malo podľa dovolateľa automaticky smerovať k záveru o aplikácii² noriem obchodného práva na premlčanie uplatnených nárokov. Jej zodpovedanie však predstavovalo iba dielčiu, nie však rozhodujúcu skutočnosť, keď iba samotná skutočnosť, že Zmluva nemala charakter spotrebiteľskej zmluvy, nemohlo automaticky viesť k záveru o jej čisto obchodnoprávnom charaktere s potrebou aplikácie noriem obchodného práva na premlčanie nárokov z nej plynúcich (viď i závery rozsudku súdu prvej inštancie). Ak by potom dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu iba preto, že tento nesprávne vyhodnotil predmetnú Zmluvu ako spotrebiteľskú, hoci následne vo veci správne aplikoval normy občianskeho práva na premlčanie nárokov z nej plynúcich, bolo by jeho rozhodnutie čisto akademické a bez významu k napadnutému odvolaciemu rozhodnutiu, keďže odvolací súd by musel vo veci opätovne rozhodnúť rovnako. V danej veci teda podstatným bolo to, že nároky žalobcu sa premlčovali v lehotách upravených normami občianskeho (nie obchodného) práva, čo správne konštatoval i odvolací súd (hoci z iného dôvodu než súd prvej inštancie), a preto jeho rozhodnutie nespochýbalo na nesprávnom právnom posúdení veci¹. Navyše žalobcovi bola známa skutočnosť (práve z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), že samotný charakter Zmluvy, nemohol viesť k jedinému záveru o potrebe aplikácie noriem obchodného práva na premlčanie. Záver o tom, že na premlčanie ním uplatnených nárokov možno vzťahovať normy občianskeho práva, preto nemohol byť pre neho ani prekvapivý. Ako už bolo uvedené, žalobca pri poskytovaní podpory vo forme úverov nevykonáva podnikateľskú, ani obchodnú činnosť, a teda ho nemožno považovať za podnikateľa v zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka. Jeho činnosť preto podnikaním nie je (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka). Obchodný zákonník predovšetkým upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním (§ 1 ods. 1 Obchodného zákonníka). Dovolaciemu súdu sú známe závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2013, sp. zn. 6MCdo/4/2012, v zmysle ktorých „Zmluva o úvere upravená ustanoveniami § 497 až § 507 Obchodného zákonníka je tzv. absolútnym obchodom, čo znamená, že sa tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom“, avšak tieto (vzhľadom na osobitnú úpravu postavenia Fondu a podmienok pre poskytovanie podpory) nemožno bez ďalšieho aplikovať i v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, podmienky pre poskytovanie podpory (vo forme úveru) boli komplexne upravené v zákone č. 607/2003 Z. z. a v podrobnostiach špecifikované v samotnej Zmluve, rovnako uzavretej podľa tohto osobitného predpisu. Nešlo teda o úverovú zmluvu uzatváranú podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ak strany mali záujem riadiť sa pri poskytovaní úveru ustanoveniami Obchodného zákonníka, mohli si v Zmluve dohodnúť, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom (§ 262 Obchodného zákonníka). Zmluvné strany si však v uzavretej Zmluve naopak dohodli, že „ich práva a povinnosti sa budú riadiť predovšetkým zákonom č. 607/2003 Z. z. a ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi vzťahy k ŠFRB a ďalej ich vzájomné vzťahy sa budú riadiť ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä Občianskym zákonníkom, zákonom o katastri č. 162/1995 Z. z., zákonom č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu a zákonom č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách (viď článok XII. bod 12.3 Zmluvy)“. Strany si tak pre

úpravu ich záväzkového vzťahu, aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka, nedohodli. I z ďalších zmluvných dojednaní vyplývalo, že si strany pre úpravu svojich vzťahov dohodli aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka (napr. čl. IV. bod 4.9., čl. VII. bod 7.1., 7.2., čl. X a pod.). Dovolací súd má za to, že na aplikovanie obchodnoprávneho režimu bolo potrebné, aby medzi stranami existoval záväzkový vzťah spĺňajúci podmienky § 261 ods. 1, 2 alebo 6 Obchodného zákonníka. V danej veci (ako už bolo uvedené vyššie) takýto vzťah nevznikol, keďže komplexnú úpravu poskytovania podpory vo forme úveru Fondom upravoval výlučne osobitný predpis, ktorým bol zákon č. 607/2003 Z. z.. Aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka si potom nedohodli zmluvné strany ani v samotnej Zmluve (§ 262 Obchodného zákonníka). Ak sa potom práva žalobcu na vrátenie úveru (titulom zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie) nespravovali Obchodným zákonníkom, bolo potrebné ich posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy, ktorou boli ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vrátane „zániku“ práva domôcť sa plnenia v dôsledku vzniesenia námietky premlčania. Pri rešpektovaní princípu lex specialis a lex generalis platí, že ak osobitný predpis (v danom prípade zákon č. 607/2003 Z. z.) nemal blanket na použitie Obchodného zákonníka, bolo potrebné použiť základný predpis občianskeho práva, a to Občiansky zákonník. Iná by bola situácia, ak by medzi stranami existoval záväzkový vzťah spĺňajúci podmienky § 261 ods. 1, 2 alebo 6 Obchodného zákonníka. V takomto prípade by sa premlčanie nároku mohlo spravovať Obchodným zákonníkom i napriek tomu, že by sa predpoklady samotného nároku spravovali Občianskym zákonníkom (IV. ÚS 214/04).“

42. K obdobným právnym záverom dospel NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cdo/176/2022 zo dňa 30.10.2023, resp. 8Cdo/164/2020 zo dňa 26.08.2020 resp. 8Cdo/64/2019 zo dňa 23.09.2020.

43. S prihliadnutím na uvedené, nie je možné danú Zmluvu o poskytnutí podpory uzavretú podľa ustanovenia zákona č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov (neskôr zákon č. 307/2003 Z. z. resp. 150/2013 Z. z.) považovať za Zmluvu o úvere podľa ustanovenia § 497 až 501 v spojení s ustanovením § 261 ods. 1,2 alebo 6 ObZ, teda zo strany súdu nie je možné uvedenú zmluvu považovať za absolútny obchod.

44. Ako to vyplýva z vyššie uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z uzatvorenej Zmluvy o poskytnutí podpory sa spravujú zákonom č. 40/1964 Zb. - Občianskym zákonníkom v znení neskorších zmien a doplnkov, pričom uvedená skutočnosť z nej aj vyplýva a to najmä z čl. VII. Záručné podmienky, čl. X. Náhrada škody a čl. XII. Osobitné a záverečné ustanovenia zmluva odkazuje na právnu úpravu Občianskeho zákonníka. Ako je uvedené v čl. XII. bode 12.3 druhá veta „Vzájomné vzťahy sa riadia aj ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi najmä Občianskym zákonníkom.“ Z uvedeného bolo zo strany súdu nutné posúdiť otázku premlčania nároku žalobcu voči žalovanému v 1., a 2. rade právnej úpravy upravenej v Občianskom zákonníku.

45. Žalobca v žalobe síce tvrdil, že splatnosť pohľadávky žalobcu nastala 25.7.2015 a to vyhlásením konkurzu na majetok spoludlžníčky, následne však podaním zo dňa 3.3.2023 (č. l. 259 – 262 upravil petit žaloby v súlade s informáciami uvedenými v odstúpení od zmluvy, ktorému návrhu súd vyhovel a Uznesením sp. zn. 29Cb/31/2020 – 318 pripustil zmenu žaloby.

46. Žalovaní v 1., 2. rade boli v konaní nečinní. Okrem uplatnenia hmotnoprávnej námietky premlčania zo strany žalovaného v 1. a 2. rade, žiadne iné právne relevantné skutočnosti z ich strany neboli súdu predložené.

47. Súd teda posudzoval vec s prihliadnutím na zmenu žaloby žalobcu, a to podľa nároku žalobcu z titulu odstúpenia od zmluvy zo dňa 16.03.2017, ktoré bolo doručené žalovanému v 1. rade, avšak ten si zásielku neprevzal a bola vrátená žalobcovi dňa 10.4.2017. Žalovanému v 2. rade bolo odstúpenie od zmluvy doručené dňa 20.3.2017. Nakoľko odstúpenie od zmluvy predstavuje hmotnoprávny úkon, jeho účinky nastali momentom, kedy sa dostal k jeho adresátovi. Žaloba bola doručená súdu dňa 5.4.2020 (č. l. 44).

48. V konaní teda nebolo sporné, že žalovaní v 1., 2. rade (titulom ručenia) nesplácali poskytnutý úver a dostali sa s jeho jednotlivými splátkami do omeškania. Nebolo sporné ani to, že zo strany žalovaného došlo k odstúpeniu od Zmluvy o poskytnutí podpory dňom 16.3.2017. V súlade s právnymi závermi NS SR (vid' body 39 až 44 rozsudku) na premlčanie nárokov žalobcu bolo potrebné aplikovať občianskoprávne ustanovenia o premlčaní. Odstúpením od Zmluvy o poskytnutí podpory sa zmluva od

počiatku zrušila v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 OZ a jednotlivým účastníkom zmluvy vznikla povinnosť vydať si navzájom čo si plnili podľa ustanovenia § 457 OZ, teda ich vzájomné nároky sa dostali do právneho režimu bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 OZ a na uplatnenie nárokov z takto zrušenej zmluvy sa vzťahuje osobitná dvojiročná subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 OZ. Nebolo sporné, že žalobca v čase odstúpenia od zmluvy vedel o existencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných, preto mu premlčacia lehota začala plynúť doručením odstúpenia o zmluvy podľa bodu 47 tohto rozsudku.

49. Je nutné uviesť, že rozhodujúcim v danom konaní nebola ani tak otázka charakteru Zmluvy o poskytnutí podpory (či spadá pod občianske resp. obchodné právo) ale otázka aplikácie noriem upravujúcich premlčanie. Teda či sa nároky z uvedenej zmluvy premlčujú podľa občianskeho resp. obchodného práva. Súd má za to, že na premlčanie v danom právnom vzťahu bolo potrebné aplikovať normy občianskeho práva tak ako to vyplýva zo záverov rozhodnutí NS SR (napr. 9Cdo/176/2022). Žalovaní v 1. a 2. rade v konaní úspešne uplatnili námietku premlčania.

50. Súd v spore prihliadol na námietku premlčania, ktorú vzniesol žalovaný v 1. a 2. rade, nakoľko z vykonaných dôkazov zistil, že žalobca odstúpil od zmluvy dňom 10.04.2017, kedy sa mu vrátila nedoručená zásielka žalovanému v 1. rade, resp. 20.03.2017, kedy bola doručená zásielka žalovanému v 2. rade v ktorých žalobca oznamoval odstúpenie od zmluvy, a teda uvedeného dňa vzniklo na strane žalovaných aj bezdôvodné obohatenie, od kedy začala plynúť aj premlčacia lehota. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka bezdôvodné obohatenie sa premlčí za dva roky, a keďže žaloba bola podaná na súde až dňa 5.4.2020, až po uplynutí dvojiročnej premlčacej lehoty. Súd preto žalobu z dôvodu premlčania pohľadávky voči žalovanému v 1. a 2. rade v celom rozsahu zamietol.

51. Súd v zmysle vyššie uvedeného rozhodol tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

52. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Z dôvodu, že žalovaní v 1. a 2. mali vo veci voči žalobcovi úspech v plnom rozsahu, priznal im súd náhradu účelne vynaložených trov konania vo výške 100 %.

53. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Mestský súd Košice do 15 dní odo dňa doručenia v 3 písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.